

Kot list . . .

Lili Novy

Kot list, v jesenskem vetru gnan,
tako bežim iz dneva v dan.
Nemir, ki veje vsepovsod,
mi venomer veli: odtod!
V katero se obračam smer,
obstanka zame ni nikjer.

A včasih vlije v pozno noč
se glas, miló šepetajoč,
svečava bela zagori —
srce spozna, zakaj trpi,
zakaj od žeje in gladu
ne najde si nikjer miru:

Še mi srce je list lahak,
ki ga vrtinči bežni zrak;
ne mara biti še težkó,
ne mara pasti na zemljó,
napiti se sokóv iz dna,
solzá in znoja slanega.

In le ni druge pomoči,
kot da srce se zapusti,
se razdeli kot list na dnu
v jeseni pozne tihem snu,
in, drugim hrana, drugim last,
se izgubi v veliko rast.

Ljubljana

Erna Muser

Prebelo mesto, gnezdo hiš in hišic,
vrtov zelenih, grde, ozke reke,
megle dušeče in zaspanih juter,
gora vabečih v smrt in pozabljenje.

Obrekovano in natolcevano,
slovenskih zmot in grehov polno mesto,
v ljubezni sanjano in v bolečini,
z grenkobo ljubljeno, ljubljansko mesto.